Nüüd värises Maasi turi hirmust. Ei, seda ta ei julgenud, ei tahtnud. Niksi tuli appi ja nad matsid lusika. Äkki kuulsid nad müdinat. Hirmunult jooksid hiirekesed pesanurka kokku. Kuid tulijad ei olnud keegi muu, kui kiirest jooksust väsinud hiireisa ja -ema. Hiireisal olid jalad ja kõht võiga, kuna suust laskis põrandale suure tüki võid. Hiireema oli kogemata läbi õhukese paberi moosipurki kukkunud ja üleni koos magusa moosiga. Hiirekesed asusid sundimata ema ümber ja lakkusid ta kiiresti moosist puhtaks. Siis asus hiirepere poolringis ümber võitüki ja limpsisid imenobedasti. Varsti olid kõhud täis ja hiirepere suikus kosutavale unele.

Turu-Reet.

Mitu nädalat olid nukud hiireperes elanud ja see elu meeldis neile väga. Ühel päeval tuli hiireema hingeldades koju.

„Õues on juba soe, usun, varsti tuleb kevad. Istusin kaua keldri aknal ja soojendasin ennast päikesepaistel.“

„Sa ütlesid, et kevad on,“ pärisid nukud ehmu-

Rohelise PÃƒÂ¤ikese Maa, lk. 22